

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Chris Bradford
YOUNG SAMURAI: The Ring of Wind

Copyright © by Chris Bradford, 2012
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01020-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

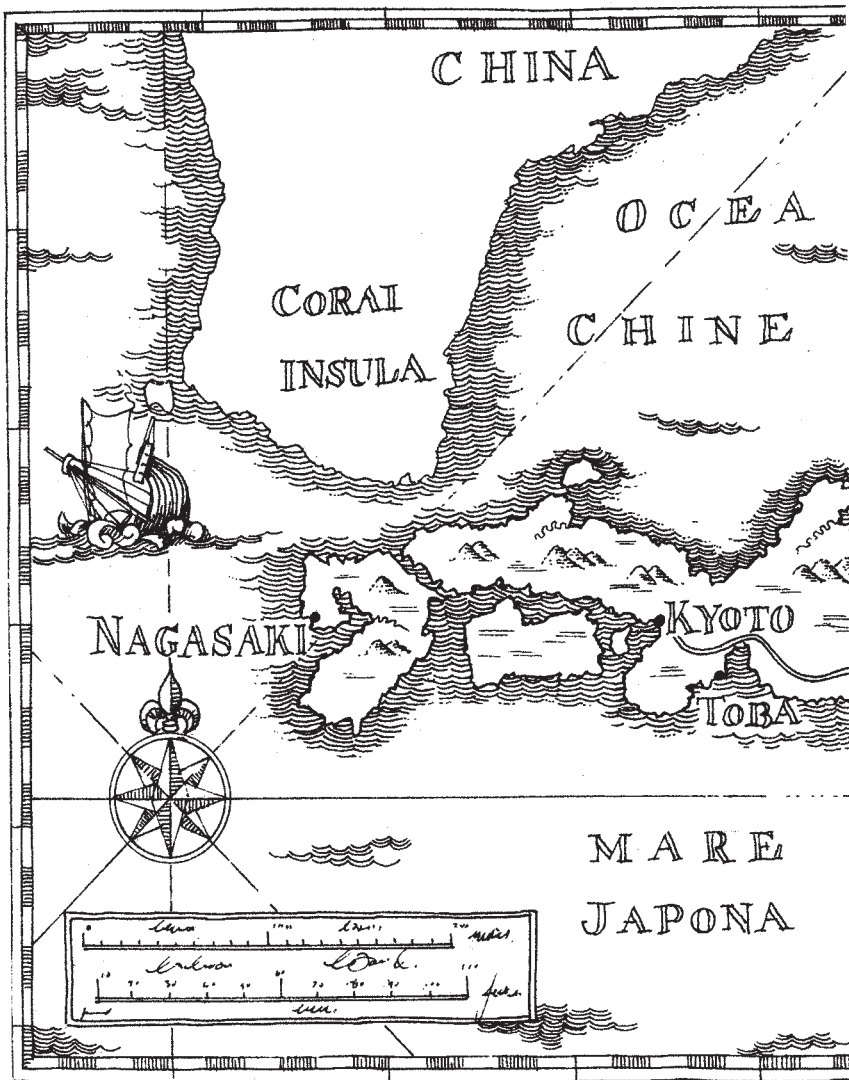
MLADI
SAMURAJ
KRUG VETRAJ

KRIS BREDFORD

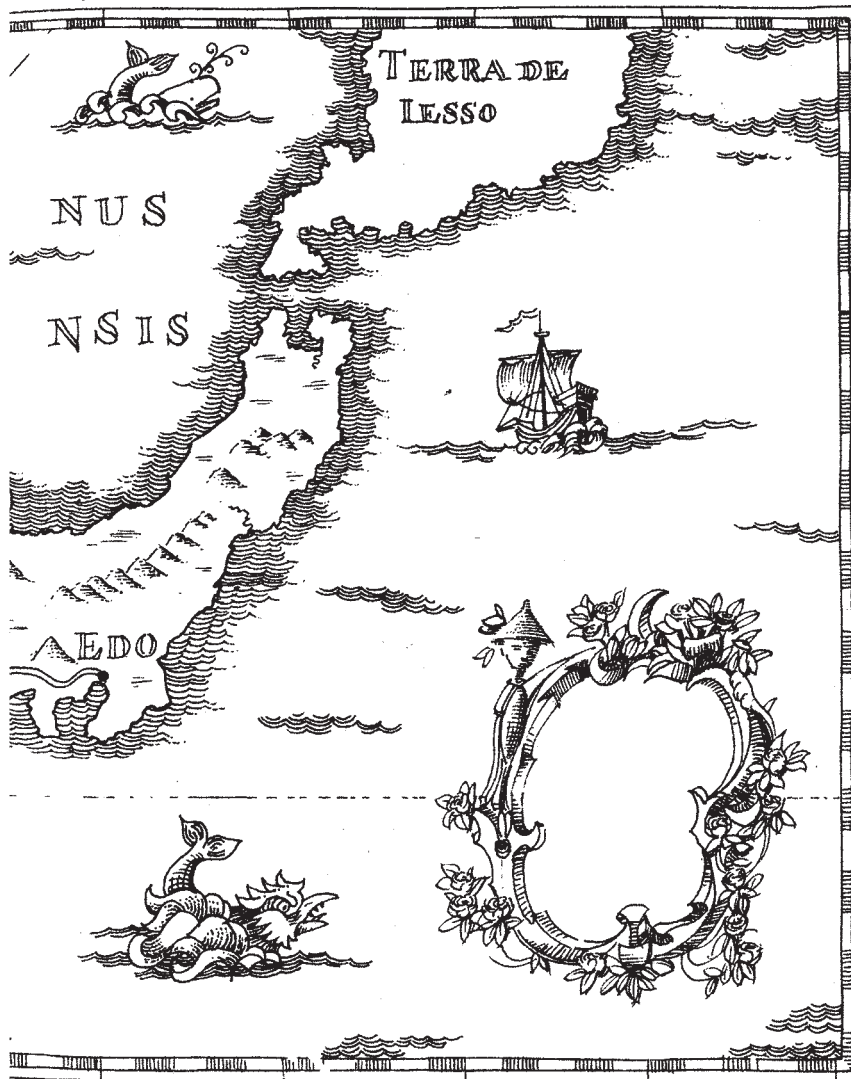
Preveo Vladan Stojanović

izdavaštvo
vulkan

PUT ZA TOKAIDO

*Za Molove,
Su, Sajmona, Stiva, Sema i sve rođake!*

PISMO

JAPAN 1614. GODINE

Najdraža Džes,

Nadam se da će ovo pismo stići do tebe. Sve ove godine sam proveo izgubljen na moru. Biće ti drago da saznaš da sam živ i zdrav.

Otac i ja smo stigli do Japana avgusta 1611. godine. Žao mi je što moram da ti kažem da je ubijen u napadu na naš brod „Aleksandriju“. Ja sam jedini preživeli član posade.

Poslednje tri godine sam uživao zaštitu japanskog ratnika Masamota Takešija. Učio sam u njegovoj školi za samuraje u Kjotu. Bio je veoma pažljiv prema meni, ali mi život i pored toga nije bio lak.

Plaćeni ubica, nindža Zmajevo Oko, unajmljen je da ukrade očev priručnik (siguran sam da se sećaš koliko je otac cenio navigacioni priručnik). Nindža je izvršio povereni mu zadatak. Ali ja sam uspeo da povratim dragocenu knjigu, uz pomoć prijatelja samuraja.

Isti nindža je ubio našeg oca. Znaj da je plaćeni ubica mrtav, iako te to neće utešiti. Pravda je zadovoljena, mada nam nindžina pogibija neće vratiti oca. Strašno mi nedostaje otac. Teško mi je bez njegovog vođstva i zaštite.

Japan razdire građanski rat. Stranci poput mene više nisu dobrodošli. U bekstvu sam od predstavnika vlasti. Idem ka jugu, preko neobične i egzotične zemlje. Cilj mi je luka Nagasaki. Nadam se da ću tamo naći brod koji plovi za Englesku.

Putujem drumom za Tokaido, prepunim opasnosti. Goni me veliki broj neprijatelja. Ipak, ne brini za mene. Masamoto me je obučio za samurajskog ratnika. Borbom ću prokrčiti put do tebe.

Nadam se da će mi se jednog dana ukazati prilika da ti lično ispričam čitavu priču...

Neka te Bog čuva, sestrice, do tog sretnog dana.

P. S. Pismo sam ti napisao krajem proleća. Onda su me kidnapovale nindže. Otkrio sam da nisu neprijatelji, kakvim sam ih smatrao. Uistinu su mi spasli život. Predstavili su mi učenje o pet krugova: pet velikih elemenata vasesljene – zemlji, vodi, vatri, vetru i nebu. Usvojio sam nindžicu veštine, koje daleko prevazilaze sve što sam naučio kao samuraj. Još oklevam da u punoj meri prigrlim put nindži, zbog načina na koji je poginuo naš otac...

Tvoj brat, Džek

ZASEDA

JAPAN, PROLEĆE 1615. GODINE

Mijuki je prinela prst usnama. Džek, Saburo i Jori namah su se ućutali. Zabrinuto su se osvrtnali po šumskoj čistini. Tek što je sva-nulo. Neprestano su bili na oprezu, iako danima nikog nisu sreli.

Šogunovi samuraji tragali su neumorno za Džekom. On je kao stranac, *gajdžin*, proteran iz Japana. To nije bilo sve. Kao samu-raj-ski ratnik borio se protiv šoguna u bici za zamak Osaka. Zbog toga je optužen za izdaju. Nije bilo važno što ima samo petnaest godina. Za glavu samuraja gajdžina raspisana je pozamašna na-grada. Vredeo je mnogo, živ ili mrtav.

Puteljak ispred njih izgledao je pusto. Nije bilo pokreta u ši-pražju, niti zvukova koji bi nagovestili prisustvo skrivenih nepri-jatelja. Džek je verovao Mijukinim instinktima. Znao je da je, kao i svaki nindža, sposobna da predoseti opasnost.

„Najmanje desetak ljudi prošlo je ovuda“, šapnula je, posma-trajući gaženu travu. „Pre manje od sata.“

„Kuda su otišli?“, zanimao se Džek. Želeo je da izbegne susret s tom grupom.

„U tome je problem“, zabrinuto je odvrtila. „Razišli su se u svim pravcima.“

Odmah je shvatio šta želi da kaže. Zlokobno predosećanje steglo ga je oko vrata kao nevidljiva omča. Po drugi put je osmotrio šipražje, svestan neposredne opasnosti. Kao obučeni nindža znao je šta da traži. Gotovo odmah je opazio nekoliko slomljenih i poleglih stabljika. Zapazio je da je šuma previše tiha, i da su sve ptice prestale da pevaju.

„Moramo da se sklonimo odavde!“, rekao je i nabacio ranac na leđa, spreman da potrči.

Bilo je prekasno.

Zasedu je otkrio zvuk sličan lepršanju krila usplahirene lastavice. Džek je polegao po tlu i u poslednjem trenutku izbegao čelični vrh strele. Oborila mu je slamnati šešir, a onda se zarila u obližnje stablo. Odred oklopljenih samuraja izleteo je iz zaklona trenutak kasnije. Ustremili su se na njih sa svih strana.

Mijuki, Saburo i Jori instinktivno su obrazovali krug oko Džeka.

„Nećemo im dozvoliti da te se dočepaju“, obećao je Jori. Obema rukama je stiskao šakudžo. Drvena batina s gvozdanim vrhom i šest metalnih prstenova bila je simbol budističkih kaluđera. Prstenovi su zveckali dok se uplašeni ali plemeniti Jori spremao za borbu.

„Neću im dozvoliti da vas povrede“, reče Džek. Znao je da Jori, kao kaluđer, nastoji da izbegne svaki sukob.

Potegao je katanu i vakizaši, darove od najbolje prijateljice Akiko. Savršeno uravnotežena i kao brijač oštra sečiva zablislala su na jutarnjoj svetlosti kad ih je podigao u stav dva neba. Saburo je izvadio svoju katanu iz korica, spreman za borbu. Obučavao se u *Niten Iči Rjuu*, kao i Džek, ali nije ovladao legendarnom tehnikom borbe s dva mača.

„Borba će ovog puta biti ravnopravnija“, napomenuo je Saburo. Mislio je na prošlomesetni okršaj s četrdeset bandita u selu Tamagaši.

Samuraji su uz bojni poklič krenuli u ubilački juriš. Mijuki se okrenula prema najbližem napadaču. Zaviltala je šuriken. Nije

želela da mu dozvoli da joj priđe dovoljno blizu da je ugrozi mačem. Smrtonosna metalna zvezda poletela je kroz vazduh. Pogodila je vojnika u vrat. Zateturao se i zakrkljao. Mijuki je skočila uvis. Izvela je udarac nogom u letu. Samuraj se nemoćno opružio po tlu. Doskočila je baš kad je drugi samuraj zamahnuo mačem ka njenoj glavi. Potegla je nindžato iz kanija na leđima i blokirala napad. Upustila se u žestoki mačevalački okršaj s njim.

Čelik je udarao o čelik. Džek, Saburo i Jori vodili su ljutu bitku sa samurajima. Džeka su napala trojica. Bila mu je potrebna sva mačevalačka veština da odbije njihove napade. Vitlao je mačevima iznad glave, odbijajući njihove nasrtaje. Jori se od svakog samuraja koji bi pokušao da mu priđe branio gvozdanim vrhom šakudžo palice. Pogodio je jednog u stomak i naterao drugog na uzmak baš kad je Džek uvrebao novi pokret u žbunju. Samurajski strelac nišanio je sitnog kaluđera.

„Jori, pazi se!“, povikao je.

Njegov prijatelj je, u nedostatku zaklona, bio laka meta.

Džek je munjevitim udarcem jeseni list razoružao najbližeg napadača. Snažnim udarcem nogom bacio ga je ka Joriju. Porazeni samuraj se zateturao unatraške i presekao strelčevu liniju vatre. Smrtonosni projektil pogodio ga je posred grudi. Sručio se na šumsko tle, s muklim jaukom na usnama. Džek je, spasavajući Joriju život, ugrozio sopstveni. Izgubio je nekoliko dragocenih sekundi. Najbliži samuraj okomio se na njega. Probo bi ga čeličnim vrhom da se druga oštrica nije umešala. Stigla je niotkuda i skrenula samurajev mač u stranu.

„Spasao sam ti život... ponovo“, prostenjao je Saburo. Skočio je između Džeka i napadača. Jurnuo je na neprijatelja s divljim krikom *kjaj!* na usnama. Naterao ga je na uzmak.

Džek mu je bio zahvalan, ali nije stigao da mu to kaže. Morao je da se suprotstavi drugom samuraju. Takođe je uočio da ga strelac nišani i da je rastegao tetivu luka, skoro do kraja. Spremao se da otpusti smrtonosnu strelu. Samuraj nije mogao da ga savlada u mačevalačkoj borbi, ali nije mogao da se suprotstavi njemu i strelcu.

Setio se nindža tehnike iz kruga vatre.

Držao je samuraja na odstojanju katanom i podigao vakizaši. Blistavom oštricom ulovio je zrak jutarnjeg sunca. Zaslepio je strelca svetlošću odraženom s oštrice. Naterao ga je da promaši.

Znao je da je time kupio samo malo vremena. Strelac će ih poskidati jednog po jednog ako ostanu na otvorenom. Povikao je: „U šumu!“

Mijuki se još tukla sa snažnim samurajem. Pretila je opasnost da je nadvlada. Kad se poraz činio neminovnim, posegnula je u jaknu i bacila mecubiši prah protivniku u lice. Samuraj, oslepljen mešavinom peska i pepela, nije mogao da spreči njen onesposobljavajući udarac nogom u koleno.

„Ovuda!“, kriknula je Mijuki kad se samuraj zgrčio od bola na tlu.

Četiri prijatelja su, ne časeći ni časa, zaždili s čistine u gusto šipražje. Čuli su gnevne povike preživelih samuraja za sobom. Bučno su se probijali kroz žbunje za njima.

ZAROBLJENI KAO KRABE

„Mislite li da smo im umakli?“, prostenjao je zadihani Saburo. Grudi su mu se brzo dizale i spuštale.

Oprezno su virili iza velikog drveta i osmatrali šumu. Mladost im je davala prednost. Krupniji i teže oklopljeni progonioci probijali su se sporije kroz gusto šumsko rastinje. Glasovi samuraja dopirali su iz sve veće daljine. Posle izvesnog vremena su sasvim umukli.

Saburo je nešto hrabrije provirio iza drveta. Odlučio je da napusti zaklon kad nije video ništa sumnjivo.

Tuk!

Strela se zarila u stablo tik pored njegovog nosa.

„Dobili smo odgovor na pitanje!“, reče Mijuki nakon što je povukla preneraženog Sabura u zaklon.

Četvoročlana družina ponovo se dala u beg. Trčali su kroz šumu, ne mareći kuda idu. Grane su ih nemilosrdno šamarale po licu i trgale odeću. Džekova pluća su gorela dok su vrludali oko oborenih stabala po gustom rastinju.

Džeku se činilo da beskrajno dugo trče.

Pre nego što su mu se prijatelji pridružili, bežao je od samuraja, nindži, došina, mecuke špijuna i najupornijeg progonioca, starog školskog suparnika Kazukija i njegove družine škorpiona. Svaki

dan od napuštanja sela Tamagaši mogao se porediti s pogibeljnim hodom po struni razapetoj iznad ambisa. Neprekidno su se skrivali i bežali. Izbegavali su veće naseobine i prometni obalski put. Kretali su se teško prohodnim šumama i pogibeljnim planinskim stazama. Nigde se nisu zadržavali duže od dana, iz straha da ih neko ne primeti i prijavi lokalnom samurajskom gospodararu. Žurili su koliko su mogli, ali su uprkos trudu veoma sporo napredovali ka Nagasakiju. Izabrao je tu daleku luku za odredište zato što se nadao da će u njoj pronaći brod za Englesku.

Samo su im vremenske prilike išle naruku. Bile su sve bolje kako su odmicali na jug. Sve češće su susretali znakove proleća. Zimski sneg se gotovo sasvim otopio. Održao se samo na planinskim prelazima. Lepše vreme donelo je obilje hrane. Šume su oživele. Džek i Mijuki su, zahvaljujući nindža obuci, znali kako da prežive u divljini. Begunci zbog toga nisu morali da se oslanjaju na seljane da bi nabavili hranu.

Uprkos svem tom umeću, nisu mogli u potpunosti da izbegavaju naseobine. Prošli su kroz rečnu luku Kurašiki. Nekoliko dana su se zadržali u selu Kasaoka, da bi se Jori oporavio od groznice. Glasine o njihovom boravku u selu stigle su do samurajske patrola. Zaustavili su se u nekoliko sela da bi kupili pirinač. Najviše su se brinuli zbog utvrđenog grada Fukujame, punom samuraja. Nisu mogli da ga zaobiđu zato što se u njemu nalazio jedini prelaz preko reke Ašide. Na tom širokom i snažnom vodotoku nije bilo mostova. Reka se mogla preći samo skelom kod Fukujame. Četvorka se, ne videći drugog izlaza, obrela na gradskoj periferiji. Džek se trudio da prođe neprimećen. Krio je plave oči, kosu i strane crte lica ispod slamnatog šešira širokog oboda. Prešli su preko reke ne privukavši ničiju pažnju. Bar su tako mislili dok nisu upali u zasedu na šumskoj čistini...

„Ovuda!“, kriknuo je gnevni samuraj. Mačem je probijao put kroz gusto šipražje.

Begunci su ubrzali korak. Mijuki je predvodila uspon uz greben. Šipražje se povlačilo pred kamenjarom. Tle je naglo poniralo. Iznenada su izbili na čistinu od nabijenog šljunka. Mijuki se

zaustavila ispred malog drvenog hrama sa statuom sedećeg Bude. S čistine je pucao pogled koji je oduzimao dah. Nisu mogli a da se ne zaustave.

Staklasto plavo nebo podsećalo je na ogledalo. Sezalo je do horizonta na kom je izlazeće sunce sijalo kao gigantski zlatni grumen. Nebrojena ostrva blistala su kao oblaci. Odozgo im se činilo da se stapaju i preklapaju. U podnožju brda bio je zaliv u obliku plitke potkovice, s ribarskom lukom. Sivi i plavi krovovi pokrivali su padinu. Spuštali su se do ivice vode i keja, kraj kog se ljuljuškala flota brodova.

„Setsko more“, sa strahopoštovanjem je prozborio Jori.

Džek je zadivljeno posmatrao veličanstveni prizor. Video je more prvi put posle rastanka s Akiko u Tobi. Sećanje na taj događaj pokrenulo je plimu snažnih osećanja. Preplavile su ga uspomene i nade u budućnost. Pre nego što je započeo samurajsku obuku, verao se po katarkama *Aleksandrije*. Njegov otac bio je kormilar. Plovili su oko sveta da bi stekli imetak. Džek se na tom putovanju upoznao s očevom moreplovačkom veštinom i došao u dodir s očevim priručnikom – nezamenljivom alatkom za plovidbu širokim okeanima. Otac mu je otkrio njegove tajne. Knjiga ih je povezala. Osećao je prijatnu težinu priručnika u rancu. On i predivni pejzaž izazvali su spontani osmeh i sećanja na srećnije doba. Okean ga je prizivao sebi. Približavao ga je dalekom domu.

Mijuki nije bila tako opčinjena vidikom. „U klopci smo. Odavde nemamo kud!“

Strela je prozujala kraj njih. Zarila se u drveni stub hrama.

„Nema nam druge do da nastavimo put!“, reče Džek. Samuraji su im bili za petama. „Pokušaćemo da im izmaknemo u luci i da se vratimo ovim putem.“

Četvorka je zaobišla hram i jurnula niz pošljunčanu stazu. Zašli su u uske zavojite uličice ribarskog sela. Trčali su pored iznenađenih ribara, dućana i domova s navučenim drvenim kapcima. Potražili su spas u lučkim sokacima. Čuli su gnevne povike vojnika, koji su izgubili plen iz vida. Prošli su pored niza belih skladišta i stigli do kraja slepe ulice.

„Nazad!“, zabrinuto će Mijuki.

Vratili su se svojim tragom. Čuli su trupkanje nogu užurbanih ljudi. Potera im se približavala. Morali su da se sakriju iza drvenog valova. Priljubili su se uza zid.

Dva samuraja zastala su na ulazu u uličicu. Osmotriili su je i nastavili dalje.

Džek je s olakšanjem odahnuo i prošaptao: „Razdvojili su se. Moramo da pazimo da ne naletimo na njih.“

Poveo je družinu preko ulice, do sokačeta na drugoj strani. Ovog puta su izbila na vodom okupane stepenice luke. Predivna kamena lampa, visine omanjeg drveta, služila je kao lučki svetionik. Nanjušio je slankasti vonj morske trave i osušene ribe. Podsetio ga je na moreplovačke dane. Prvi ulov je već bio na doku. Video je korpe kozica, deverika, skuša i raznovrsnih plodova mora. Spazio je i velike posude s krabama, koje su bezuspešno pokušavale da izbegnu zlehudu sudbu.

Grupa samuraja izletela je iz uličice na suprotnom kraju luke. Mijuki je otvorila vrata skladišta. Uvela je ostatak družine pre nego što su ih progonioci opazili. Našli su se u velikom skladištu sakea. Visoko naslagana burad s pirinčanim vinom čekala je da bude ukrcana na brodove.

„Sad stvarno nemamo kud!“, povikao je Saburo kad nije našao drugi izlaz iz mračnog skladišta.

Baš kao i one krabe na doku, pomislio je Džek.

HODOČASNICI

„Uskoro će nas otkriti“, reče Jori, koji je virio kroz pukotinu na vratima.

Samuraji su metodično pretraživali zgradu po zgradu. Sunce se dizalo. Luka je oživljavala. Sve više ljudi se skupljalo na keju, ometajući samuraje u potrazi.

„Nećemo se predati bez borbe“, reče Mijuki pre nego što se mašila mača.

Džek je odmahnuo glavom. Uvideo je bezizlaznost njihovog položaja. „Preću se. To će vam dati priliku da pobegnute.“

„Nismo dovde stigli da bismo tek tako odustali“, usprotivio se Saburo.

„Ne mogu dopustiti da se žrtvujete...“

Jori ga je prekinuo. „Sećaš li se reči senseja Jamade: *Usamljeni samuraj je kao jedna strela. Smrtonosan je, ali se može slomiti. Postaće snažan i nesavladiv samo ako se udruži u jedinstvenu silu, sa sebi sličnima.*“

Stao je pored Sabura i Mijuki.

„Zauvek vezani! Zar ti se Akiko nije zaklela da će uvek tako biti? I mi smo položili isti zavet.“

Džek je pogledao prijatelje. Razoružali su ga nepokolebljivom odanošću koja je predstavljala srž samurajskog kodeksa – i nindža kodeksa, kad smo već kod toga.

„Čast mi je što vas imam za prijatelje“, skrušeno je prozborio. Naklonio im se s puno poštovanja. „Moramo smisliti neki plan.“

Mijuki je potapšala bure sakea na kom je gorela uljna lampa. „Možemo da podmetnemo požar u skladištu, da skrenemo pažnju gonicima.“

Džek je odmahnuo glavom. „Bojim se da bi veliki broj nevinih nastradao u tako izazvanom požaru.“

„Kako bi bilo da se sakrijemo u gužvi?“, predložio je Saburo. „Napolju vlada sve veći metež.“

Na smenu su osmatrali luku kroz pukotinu. Primetili su da, pored ribara i lučkih radnika, još mnogo ljudi čeka da se ukrca na brodove. Većina putnika na sebi je imala bele pantalone i jakne, slamnate šešire i sandale. Nosili su bele torbe na ramenima i tamnoplave tkanine oko vrata. Samo četvrtasta tkanina nije bila bele boje. U jednoj ruci su držali brojanice, a u drugoj drvene palice, sa zvoncem.

„Liče na gomilu nindži u zimskim kostimima“, napomenuo je. Sa osmehom je pogledao Mijuki. Kad su se poslednji put sreli, na sebi je imala beli šinobi šozoku, uobičajenu nindža uniformu za misije u snežnim uslovima. Zamenila ga je crnom odeždom skrivenom ispod neupadljivog smeđeg kimona.

„To su hodočasnici“, objasnio je Jori.

„Zamolice ih da se mole za naše uspešno bekstvo!“, oglasio se Saburo. Pokušavao je da prikrije zabrinutost i nervozu usiljenim humorom.

Džek je pratio kretanje samuraja. Sve više su im se približavali. „Mislim da molitve neće biti dovoljne.“

Jori mu se obratio. „Ova ribarska luka je sigurno Tomo, nezaobilazna stanica za sledbenike Koba Dajšija, velikog sveca, na putu ka ostrvu Šikoku. Hodočasnici će tamo u čast sveca obići osamdeset osam hramova.“

„Zašto su svi u belom?“, pitao je Džek.